

men fuldstændig saglig og kun er saa uheldig ikke at klinge vel i den højtærede Finansministers Øren, saa er det Hysteri. Herregud, hvorfor skulle Folk være saa hysteriske, hvorfor ikke tage Sagen med Rol! Det minder om hin meget omtalte Forhørsdommer, som havde spærret en uskyldig Mand inde i Arresten og beskyldt ham for Mordbrand, skaaret Knapperne af hans Benklæder og torteret ham paa andre Maader, og som fandt, at naar Manden ikke vilde bekende sig skyldig i den Forbrydelse, han var uskyldig i, var det bare, fordi han var hysterisk. Ja, Skattehysteri er i Sandhed en slem Sygdom, og det er besynderligt, saa mange Mennesker der i den sidste Tid bliver angrebet af den. Vi maa være den højtærede Finansminister dybt taknemmelige, fordi han er kommen paa Spor efter denne farlige Sygdoms Bacille og efter bedste Evne søger at bekæmpe den.

Det er især, naar Talen er om Kultoldens Bibeholdelse, at den højtærede Finansminister finder farlige Symptomer paa den saa meget udbredte Epidemi. Han meddelte os f. Eks., at han „her i Salen“ har hørt fremhæve, hvordan Virkningerne af den meget omtalte Anmærkning paa Finansloven vilde være, „at der vilde blive frosset adskilligt i de Vintre, som fulgte efter Vedtagelsen af dette Forslag“. Det har han hørt her i Salen. Jeg ved ikke, hvem den højtærede Minister har hørt fremsætte den Paastand. Det var ikke mig, og jeg mindes ikke, at nogen af mine Partifæller har gjort det. Men jeg gaar ud fra som givet, at den højtærede Finansminister, som selvfølgelig ikke farer med løs Tale eller benytter urigtige Citater, ved en Henviisning til Tidenden vil dokumentere Rigtigheden af det Citat, han har fremført. Jeg har sagt, at selv om det ikke blev store Summer, det kom til at dreje sig om for hver enkelt Familie her i Landet, vil det dog blive nogle Tiører, der mellem Aar og Dag blive tappede ud af de fattige Familiers Lommer. Det har jeg sagt, og det maa jeg selvfølgelig fastholde, da det sikkert er en ubestridelig Kendsgerning, at Kultolden gennemgaaende af de handlende vil blive væltet over paa Forbrugerne. Den højtærede Finansminister finder det ogsaa meget paafaldende og hysterisk, at man har givet sig til at regne ud, hvor meget Merudgiften vilde betyde for Københavns Kommune. Jeg kan ikke se, at der er noget hysterisk deri. Jeg synes tværtimod — og jeg tror, at ærede Medlemmer ville indrømme det —, at det er en meget

fornuftig Regnemaade. Toldloven bestemmer jo, at fra 1913 skal den sidste Trediedel af Kultolden bortfalde. Det betyder, at Københavns Kommune, hvis Toldloven blev respekteret, vilde være bleven aflastet for en Udgift af ca. 90,000 Kr. aarlig, og naar nu den højtærede Finansminister slaar en Streg over denne Bestemmelse i Toldloven, betyder det dog virkelig, at Kommunen faar en Merudgift paa 90,000 Kr. i Sammenligning med, hvad den havde haft at udrede, hvis Toldloven var bleven respekteret. Det undrer mig i øvrigt, at det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin), der jo er Medlem af Københavns Kommunalbestyrelse, ikke, da han havde Ordet, benyttede Lejligheden til at berøre dette Forhold. Jeg tror ikke, han gjorde det. Det er en ejendommelig Maade at varetage den Kommunes Interesser paa, som han repræsenterer.

Men den højtærede Finansminister gik videre endnu i sin Diagnose af denne farlige Sygdom, Skattehysteri. Her synes jeg nu, at det ikke var os, men ham selv, som viste meget tydelige Tegn paa en febrilsk Eksaltation. Han henviste til de mange Talere, som have rejst Landet rundt og fortalt, at der jo ikke er eet Menneske, der har haft nogen Fordel af de Prisnedsættelser, som skulde være indtrufne paa Grund af Toldlettelse paa Kul, Kaffe og Petroleum og deslige. Han henviste dertil, og det synes, som han virkelig gør sig solidarisk med disse Talere og selv mener, at højere eller mindre Finanstoldsats'er ikke betyde noget synderligt for Forbrugerne. Det er efter min Opfattelse en ganske forkert Forestilling, og jeg synes, det er ejendommeligt at høre den paabe-raabt netop af den højtærede Finansminister. Ærede Medlemmer ville erindre de Meddelelser, han gav sidste Aar her i Tinget om Petroleumspriserne i fremmede Lande, hvor der ingen Forandring var sket i Toldlovgivningen. Jeg hørte disse Meddelelser med største Interesse, og jeg tror, han havde Ret i den Opfattelse, han den Gang nærede. Jeg anser det for utvivlsomt, at Nedsættelser i Finanstolden altid ville have Tendens til at sænke Varepriserne ogsaa for de sidste Købere, for de endelige Forbrugere, og jeg anser det for utvivlsomt, at denne Tendens i al Almindelighed ogsaa vil blive effektiv, selv om det maaske ikke direkte kan paavises undtagen netop ved en Sammenligning med Prisbevægelsen i de Lande, hvor der ingen tilsvarende Toldforandringer har fundet Sted. Sagen er, at af de Momenter, der